

DOMDHØJESTERETS DOM

afsagt fredag den 16. januar 2026

Sag BS-20999/2025-HJR
(1. afdeling)

X ApS
(advokat Morten Schwartz Nielsen)

mod

Y Svømmeklub
(advokat Anders Rynkebjerg)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Glostrup den 4. januar 2023 (BS-49712/2020-GLO) og af Østre Landsrets 19. afdeling den 8. oktober 2024 (BS-4980/2023-OLR og BS-2195/2023-OLR).

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Jens Peter Christensen, Oliver Talevski, Jan Schans Christensen, Lars Apostoli og Peter Mørk Thomsen.

Påstande

Appellanten, X ApS, har påstået stadfæstelse af byrettens dom, hvorved Y Svømmeklub blev dømt til at betale 117.677,11 kr. med procesrente.

Y Svømmeklub har påstået stadfæstelse af landsrettens dom, hvorved Y Svømmeklub blev frifundet for Xs betalingspåstand, og X blev dømt til at betale 170.054,11 kr. med procesrente fra den 7. marts 2023.

Y Svømmeklub har herudover nedlagt påstand om, at X skal betale 73.341 kr. med procesrente fra den 21. december 2023.

Over for Y Svømmeklubs selvstændige betalingspåstand har X påstået afvisning, subsidiært frifindelse.

Anbringender

X har supplerende anført navnlig, at Y Svømmeklub ikke har søgt Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at anke den del af sagen, som angår Y Svømmeklubs krav om tilbagebetaling af de ydelser, som er betalt frem til og med 2. kvartal 2020. Y Svømmeklubs selvstændige påstand om betaling af 73.341 kr. skal derfor afvises.

Y Svømmeklub har heroverfor anført navnlig, at når en sag indbringes for Højesteret med Procesbevillingsnævnets tilladelse, er hele landsrettens dom genstand for prøvelse, medmindre tilladelsen er udtrykkeligt begrænset, hvad den ikke er i denne sag.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

Y Svømmeklub indgik den 17. september 2018 via en forhandler, Z A/S, en aftale benævnt "lejeaftale" vedrørende to ladestanderer til mobiltelefoner. Ladestanderne var ejet af X ApS som leasinggiver. Af de generelle betingelser til aftalen fremgik bl.a., at aftalen var uopsigelig i aftalens grundperiode på 60 måneder.

Samtidig indgik Y Svømmeklub en promoveringsaftale med Z, således at Z via reklameaftaler på ladestanderne skulle skaffe reklameindtægter til svømmeklubben til udligning af udgiften til leje på 2.500 kr. om måneden. Efter svømmeklubbens opfattelse skulle aftalen på den måde være udgiftsneutral.

Y Svømmeklub, der mente, at Z ikke levede op til promoveringsaftalen, skrev i december 2019 til X, at svømmeklubben ønskede at sætte leasingaftalen i bero under henvisning til, at Z ikke overholdt sine forpligtelser. Svømmeklubben fortsatte med at betale den månedlige ydelse til X til og med 2. kvartal 2020, men betalte ikke de efterfølgende ydelser.

Som følge af den manglende betaling ophævede X i oktober 2020 aftalen og fremsatte over for svømmeklubben krav om betaling af ydelserne for 3. og 4. kvartal 2020 samt betaling af de fremtidige ydelser indtil grundperiodens udløb.

Z blev taget under konkursbehandling i februar 2023.

Sagen angår navnlig det krav, som X har rettet mod Y Svømmeklub i anledning af ophævelsen af parternes aftale af 17. september 2018.

Om Y Svømmeklub var berettiget til at opsige aftalen

Forbrugeraftaleloven finder anvendelse på forbrugeraftaler, der er aftaler, som en erhvervsdrivende indgår som led i sit erhverv, når den anden part (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv, jf. forbrugeraftalelovens § 2, stk. 1. Det følger af § 2, stk. 2, at det er den erhvervsdrivende, der har bevisbyrden for, at aftalen ikke er en forbrugeraftale.

Det er ubestridt, at Y Svømmeklub i december 2019 ville have kunnet opsige aftalen med X efter opsigelsesvarslet i forbrugeraftalelovens § 28, hvis der er tale om en forbrugeraftale.

Højesteret tiltræder med samme begrundelse som landsretten, at svømmeklubben er en almenyttig forening uden erhvervsmæssige interesser, og at X ikke har godtgjort, at svømmeklubben havde til hensigt at tjene penge på de to ladestander.

På den baggrund, og da X heller ikke har godtgjort, at ladestanderne i øvrigt indgik i nogen erhvervsmæssig aktivitet i svømmeklubben, tiltræder Højesteret, at den indgåede aftale er en forbrugeraftale.

Parterne er som anført enige om, at det herefter følger af forbrugeraftalelovens § 28, at Y Svømmeklub i december 2019 – uanset aftalens bestemmelser om uopsigelighed – kunne opsige aftalen. Aftalen ville således kunne opsiges med 1 måneds varsel til udgangen af en måned.

Spørgsmålet er, om svømmeklubbens meddelelse til X i december 2019 om at stille aftalen i bero og svømmeklubbens ophør med betalingerne med udgangen af 2. kvartal 2020 må anses for en opsigelse.

Af de grunde, der er anført af landsretten, tiltræder Højesteret, at aftalen må anses for opsagt til udgangen af 2. kvartal 2020, og at svømmeklubben derfor ikke havde pligt til at betale for ladestanderne efter dette tidspunkt. Det kan ikke føre til et andet resultat, at svømmeklubben først returnerede ladestanderne i marts 2024. Det bemærkes herved, at Y Svømmeklub i august 2020 meddelte X, at de to ladestander kunne afhentes.

På den anførte baggrund tages Y Svømmeklubs påstand om stadfæstelse af landsrettens dom om frifindelse for Xs betalingspåstand til følge.

Om Y Svømmeklubs tilbagebetalingskrav

Y Svømmeklub har nedlagt påstand om tilbagebetaling af den månedlige ydelse, som svømmeklubben har betalt frem til aftalens opsigelse.

X har nedlagt påstand om afvisning af svømmeklubbens selvstændige påstand, da svømmeklubben ikke har søgt Procesbevillingsnævnet om tilladelse til at nedlægge denne påstand.

Højesteret bemærker, at anketilladelsen fra Procesbevillingsnævnet ikke er begrænset, og at ankesagen derfor angår hele landsrettens dom. Xs afvisningspåstand tages derfor ikke til følge, jf. Højesterets kendelse af 2. maj 2022 (UfR 2022.2739).

Y Svømmeklubs tilbagebetalingskrav var ikke omfattet af sagen for byretten og blev først fremsat den 21. november 2023 under ankesagens behandling. Under hensyn til, at svømmeklubben modtog reklameindtægter svarende til ydelsen for lejen af de to ladestandere det første år, havde X ikke særlig grund til at tro, at svømmeklubben ville kræve tilbagebetaling af leasingydelser for hverken det første år eller af det beløb, der herudover blev betalt frem til svømmeklubbens opsigelse. Under disse omstændigheder er et eventuelt krav om tilbagebetaling bortfaldet på grund af passivitet.

Højesteret frifinder allerede på denne baggrund X for svømmeklubbens betalingspåstand.

Konklusion

Højesteret stadfæster landsrettens dom.

THI KENDES FOR RET:

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal X ApS betale 50.000 kr. til Y Svømmeklub.

Sagsomkostningsbeløbet skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.